

[Glensgård]

behandling, må skatteministeren derfor også tilsikre en ligeretsbehandling.

Såfremt skatteministeren ikke vil give denne henstilling til ligningsmyndighederne, må det modsætningsvis sluttes, at ministeren ikke mener, at skatteloven skal fortolkes ens for Per og Poul.

Glensgård (FP):

Jeg skal indledningsvis her officielt beklage, at jeg ikke var til stede i sidste uge, da spørgsmålet var på dagsordenen. Jeg skal gerne give ministeren en undskyldning og tilføje den humoristiske bemærkning, at jeg sad oppe i finansudvalget og undrede mig over, at ministeren ikke kom til samråd; men jeg skal altså hermed give en beklagelse af, at jeg ikke var til stede.

Om spørgsmålet vil jeg gerne sige, at det ikke – og det vil jeg gerne markere på nuværende tidspunkt – skal opfattes som nogen særlig stillingtagen til den skattesag, ministeren selv har været ude for. Det, det drejer sig om, er at søge at skabe lighed for loven. Jeg er ganske vist bekendt med, at flertallet her i folketinget har nedstemt en dagsorden, som ønskede at skabe lighed for loven også på skatteområdet, men alligevel synes jeg, det vil være rimeligt, efter det der er sket i ministerens skattesag, at man drager en analogi til de andre skattesager, som foregår i landet. Her vil jeg gerne udtale håb om, at ministeren ikke i sit svar kommer ind på sin egen skattesag, men udelukkende holder sig til spørgsmålet om det rimelige i, at der skabes ens behandling af skatteydere og dermed samme behandling som den, ministeren har fået i sin personlige skattesag i ligningsrådet.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Jeg modtager gerne den undskyldning, hr. Glensgård gav for et øjeblik siden. Så må jeg måske også meddele, at jeg da også kom til samråd i finansudvalget samme dag, men der er tilsyneladende nogle problemer med hr. Glensgårds tidsforståelse – der kan måske også være problemer med forståelse af andre spørgsmål.

På det direkte spørgsmål skal jeg oplyse, at en skatteyder vil kunne tilbagekalde sin accept af et forlig med skattemyndighederne, hvis han anmoder herom inden for en rimelig frist. Sagen vil da blive overgivet til an-

klagemyndigheden til eventuel tiltalerejsning. Jeg finder derfor ikke grund til at rette nogen henstilling til skattemyndighederne om at ændre fremgangsmåden i disse sager.

Hermed kunne jeg således godt stoppe, men jeg vil alligevel gerne gå lidt videre i min besvarelse og prøve, om det skulle være muligt at rydde nogle mere principielle og også retlige misforståelser af vejen.

Hr. Glensgård omtaler et skatteforhold, der af ligningsrådet var bedømt som så groft uagtsomt, at der skulle falde bøde i sagen. Efter formuleringen tror hr. Glensgård, at ligningsrådet har hjemmel til at erklære grov uagtsomhed og idømme bøder, men en sådan hjemmel har ligningsrådet ikke. Skønner ligningsrådet, at skattekontrolloven er overtrådt, kan rådet over for skatteyderen tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retsforfølgning, såfremt skatteyderen vil erklære sig skyldig i overtrædelsen og erklære sig rede til at betale en angiven bøde.

Erklærer skatteyderen sig ikke skyldig i overtrædelsen, kan ligningsrådet kun tage stilling til, om sagen skal søges indbragt for domstolene eller ikke. Hvis rådet skønner, at sagen bør indbringes for domstolene, beror det på anklagemyndighedens selvstændige skøn, om der er grundlag for at rejse tiltale. Hvis tiltale rejses, er det domstolen og kun domstolen, der afgør, om der er udvist grov uagtsomhed.

Den bestemmelse i skattekontrolloven, jeg refererer til, nemlig § 20, stk. 1, er indsat bl. a. af hensyn til skatteyderen, der ved at erkende sig skyldig kan opnå en forligsmæssig bøde uden den offentlighed, der vil følge af en domstolsbehandling.

Det er altså ikke, som mange tilsyneladende tror, en bestemmelse, der giver ligningsrådet en dømmende myndighed.

Glensgård (FP):

Når skatteministeren her siger, at en skatteyder kan få optaget sin sag, hvis det sker inden for en rimelig frist, vil jeg gerne høre, om skatteministeren finder en rimelig frist så lang, at de mennesker, der, efter at skatteministerens egen sag er blevet offentligheden bekendt, mener, at de er gået ind på forkerte forudsætninger, altså så langt tilbage som til 1976, efter ministerens opfattelse bør have lov til at få deres sag genoptaget. Hvis mini-